

תת"ע 7863/02/18 - מדינת ישראל נגד צרויה רפאל

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 7863-02-18 מדינת ישראל נ' צרויה רפאל
לפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אלדר

המאשימה

נגד

צרויה רפאל

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם נרשמה, ביום , הודעת תשלום קנס בגין אי מתן זכות קדימה להולך רגל, שעמד על המדרכה, בסמוך למעבר החצייה וניכר היה בהתנהגותו, כי בכוונתו לחצות את הכביש (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 67(א1) לתקנות התעבורה.

הנאשם כפר באישום המיוחס לו וביום 18.7.18, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה, העיד רס"ר אבי בורלא, עורך הדו"ח והוגש הדו"ח, שסומן ת/1.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם בלבד.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 2.10.17, בסמוך לשעה 12:20, נהג הנאשם ברכב בתל אביב, ברחוב הירקון , מכיוון דרום לכיוון צפון ובהגיעו למעבר חצייה, המסומן בסמוך לבית מספר 90, נצפה על ידי עד התביעה כאשר אינו עוצר רכבו על מנת לאפשר להולכי רגל, שעמדו על המדרכה, בסמוך למעבר החצייה, משני צדי הכביש, כאשר בכוונתם לחצות את הכביש. לאחר שהנאשם חלף על גבי מעבר החצייה, ירדו הולכי הרגל לכביש וחצו במעבר האמור.

העד הורה לנאשם לעצור את הרכב ורשם מפיו את הדברים הבאים: "נסעתי לאט והולך הרגל לא הוריד את הרגל למעבר חצייה. יש לי מצלמה שמצלמת הכל".

על פי גרסת הנאשם, הוא נהג כאמור, באיטיות, בשל עומס תנועה שהיה במקום ובהגיעו למעבר החציה שבנדון, הבחין בהולכי רגל, האט, אך משראה כי איש אינו מוריד רגל לכביש או עושה תנועה "שהוא ממתין לעבור או רוצה לעבור", המשיך בנסיעה, עד שנעצר על ידי העד.

הנאשם נחקר ואישר כי הבחין במספר הולכי רגל בסמוך למעבר החציה, לפחות שניים משמאלו וכן, אישר כי לא עצר את הרכב, אלא, המשיך בנסיעה איטית. בהמשך, טען כי הולכי הרגל דיברו בטלפון ולא רצו לחצות ומעבר לכביש, אף הולך רגל לא החל בחצייה ולכן, נסע כאמור.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמם ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. עד התביעה תיעד באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התייחסות לכל רכיביה ולעובדות הרלוונטיות לאישום. העד ציין מקום עמידתו, כיוון נסיעת רכב הנאשם, מיקום הולכי הרגל והתמרורים במקום. העד תיעד שמירה על קשר עין רצוף עם הרכב עד לעצירתו.
2. עדותו של עד התביעה הייתה עניינית, בהירה, עקבית ולא נסתרה בחקירה נגדית.
3. באשר לגרסת הנאשם, הרי שיש בה, למעשה הודאה מפורשת בכל עובדות כתב האישום. הנאשם, כמפורט לעיל, אישר כי הבחין בהולכי רגל, לפחות שניים במספר, ממתינים בסמוך למעבר החצייה ולמרות זאת, המשיך בנסיעה ולא עצר את הרכב, על מנת לאפשר להם לחצות.
4. תקנה 67 (א1) לתקנות התעבורה, קובעת בזו הלשון: "**נוהג רכב המתקרב למעבר חצייה, יאט את רכבו אם הולך רגל עומד על המדרכה בסמוך למעבר החצייה ואם ניכר שבכוונתו של הולך הרגל לחצות את הכביש, ייתן לו זכות קדימה**".
5. הנאשם הבחין בהולכי רגל כאמור, לפחות שניים במספר, ליד מעבר החצייה ומשלא עצר את רכבו ולא נתן להם זכות קדימה, לא יצא ידי חובתו, כאמור בתקנה 67 לעיל.
6. העד ציין כי ניכר היה בהולכי הרגל כי בכוונתם לחצות את מעבר החצייה ולראיה, מיד לאחר שהנאשם המשיך בנסיעה, חצו הולכי הרגל את הכביש.

לאור כל האמור לעיל, ולאחר ששבתי והזהרתי עצמי, שכן עדות יחידה הוצגה בפני במסגרת פרשת התביעה, הנני קובעת כאמור, כי הנאשם עבר עבירה כמיוחס לו בכתב האישום שבנדון.

ניתנה היום, ג' תשרי תשע"ט, 12 ספטמבר 2018, במעמד הצדדים